

OBWIESZCZENIA URZĘDOWE:

TO, CO KAŻDY POLICJANT WIEDZIEĆ POWINIEN.

Rozporządzenie wykonawcze do ustawy z dnia 19 grudnia 1919 r. o przyznawaniu nagród za pomoc w zwalczaniu przemytnictwa.

Na podstawie art. 7-go ustawy tymczasowej z dnia 19 grudnia 1919 r. (Dz. Ust. R. P. z 1920 r. № 2, poz. 9) o przyznawaniu nagród za pomoc w zwalczaniu przemytnictwa zarządza się co następuje:

§ 1 (do art. 2). Nagrody, ustanowione w art. 2 ust. a) przyznaje się tylko wówczas, gdy wykrycie i ujęcie przemytnika wraz z towarem przywożonym lub wywożonym przez granicę celną oraz przytrzymanie towarów, w następstwie doprowadzi do wykrycia przemytnika przy czynnym współdziałaniu tej osoby, która ma być wynagrodzona.

W innych wypadkach osoba, która przyczyniła się do przytrzymania przemytniczych towarów, otrzymuje nagrodę według skali wskazanej w art. 2 ust. b); różnicę zaś w stosunku do skali ust. a) wypłaca się właściwej osobie dopiero po wykryciu i ujęciu przemytnika, o ile się do tego przyczyniła.

Gdy do wykrycia przemytnika przyczyniła się inna osoba, należy jej przyznać różnicę między wynagrodzeniem według skali ust. b) a wynagrodzeniem według skali ust. a).

Nagrody ustanowione w art. 2 ust. b) przyznaje się w tym wypadku, gdy przemytnik zdołał zbiedz bez śladu, pozostawiając towar w rękach osoby, która go zatrzymała lub ścigała, tudzież w tych wypadkach, w których osoba, ubiegająca się o nagrodę, wykryła towar bez właściciela.

§ 2 (do art. 2). Przemytników należy oddawać najbliższemu urzędowi celnemu, celem spisania protokołu (opisu czynu).

Tak samo należy postąpić z przytrzymanymi towarami i środkami transportowymi.

Towary, przytrzymane przez organy kontroli skarbowej i wojskowej straży granicznej przekazuje się urzędowi celnemu wraz z protokołem (opisem czynu).

§ 3 (do art. 4). Doniesienia bezimienne nie są podstawą do przyznania wynagrodzenia zgłaszającym się w następstwie donosicielom.

Doniesienia pisemne lub protokoły doniesień ustnych powinny być zaopatrzone w dokładną datę wniesienia (dzień i godzinę).

§ 4 (do art. 5). Do przyznawania nagród w myśl art. 2 ust. a) i b) uprawnione są władze, powołane ustawami skarbowymi do prowadzenia dochodzeń i śledztwa w zakresie wykroczeń przeciwko Skarbowi.

Władze powołane do przeprowadzania dochodzeń i śledztwa ze względu na cel ustawy, t. j. zwalczanie przemytnictwa, obowiązane są do jaknajszego przyznawania nagród, najpóźniej zaś w przeciągu 4-ch miesięcy.

Nagrody, przyznawane osobom wojskowym, przesyła się dowództwu odnośnego pułku.

§ 5. Celem uwidocznienia wpływów i rozchodów urzędy celne założą specjalne księgi do wpisywania pieniędzy uzyskanych ze sprzedaży skonfiskowanych sum pieniężnych, jak również wysokość wypłaconego wynagrodzenia, poniesionych wydatków, uiszczonych należności skarbowych i nadwyżki, o ile się taka okaże.

Asygnowanie wynagrodzenia i zwrot kosztów powinno być w miarę możliwości uskutecznione za pomocą czeków Pocztovej Kasy Oszczędności. O ile właściwe urzędy nie są włączone do obrotu czekowego, wypłatę uskutecznia się za pośrednictwem urzędów celnych.

Pieniądze, wpływające z konfiskat, zarachowuje się w urzędach celnych na: „ogólny zarząd kasowy”, — pieniądze zaś, wpływające tytułem grzywny, — na właściwą pozycję budżetu Ministerstwa Skarbu.

Kwoty, wypłacane tytułem zwrotu kosztów transportu i t. d. tudzież tytułem nagród procentowych (art. 2) i nadzwyczajnych (art. 3), zarachowuje się na „fundusz karny”.

Nadwyżka pozostała po przyznaniu wynagrodzenia służy przede wszystkim na pokrycie kosztów dostawy towarów do urzędu

celnego i ich sprzedaży, następnie zaś na pokrycie należności celnych, opłat wewnętrznych oraz pretensji przedsiębiorstw przewozowych.

Resztę, pozostającą po pokryciu wszystkich tych wydatków, zalicza się na dobro Skarbu.

§ 6. Wszelkie przepisy o wynagrodzeniach za współdziałanie w wykryciu przekroczeń skarbowych, wydane na mocy dotychczas na całym obszarze Rzeczypospolitej obowiązujących ustaw skarbowych, a sprzeczne z ustawą tymczasową z dnia 19 grudnia 1919 r. o przyznawaniu nagród za pomoc w zwalczaniu przemytnictwa, z dniem ogłoszenia tej ustawy t. j. z dniem 9 stycznia 1920 roku są uchylone.

Warszawa, dnia 11 kwietnia 1920 r.

Minister Skarbu:

w. z. Rybarki

Minister Spraw Wojskowych:

J. Leśniewski.

Projekt ustawy o uposażeniu wyższych i niższych funkcjonariuszów policji państwowej przedstawiony przez M. S. W. sejmowi do zatwierdzenia.

Art. 1. Wyżsi funkcjonariusze policji zaliczają się do następujących stopni służbowych: I. Komendant Główny, II. Nadinspektor, III. Inspektor, IV. Podinspektor, V. Nadkomisarz, VI. Komisarz, VII. Podkomisarz, VIII. Aspirant; niżsi zaś: 1) Starszy przodownik, 2) Przodownik, 3) Starszy posterunkowy, 4) Posterunkowy. Do każdego z powyższych stopni służbowych przywiązane jest określone niżej uposażenie.

Art. 2. Uposażenie to składa się:

- a) z pensji zasadniczej,
- b) z dodatku za wysługę lat,
- c) z dodatku drożyznianego.

Art. 3. Ustanawia się następujące zasadnicze płace miesięczne w markach polskich:

	Stopień służbowy	
A) Dla funkcjonar. wyższych	I.	3.200
	II.	2.900
	III.	2.600
	IV.	2.300
	V.	2.100
	VI.	1.600
	VII.	1.300
	VIII.	1.100
B) Dla funkcjonar. niższych	1.	900
	2.	800
	3.	700
	4.	600

Art. 4. Tytułem dodatku za wysługę lat funkcjonariusz policji pobiera za każdy zaliczalny do emerytury rok służby państwowej 2½%, pobieranej w danej chwili płacy zasadniczej, z doliczeniem 4% tejże płacy za każdy rok normalnych studiów wyższych na jednym fakultecie uniwersytetu lub równorzędnego zakładu naukowego, zakończonych przepisaniem egzaminami.

Czasu studiów wyższych, odbywanych podczas pełnienia czynnej służby państwowej cywilnej lub wojskowej, nie uwzględnia się przy wymiarze dodatku za zasługę lat, jednak egzamina końcowe mogą być składane w ciągu służby państwowej.

Czasu pełnienia normalnej powszechnej powinności wojskowej nie uwzględnia się przy wymiarze dodatku za zasługę lat; inna służba wojskowa zalicza się tylko wówczas, jeżeli funkcjonariusz policji nie spełniał jej równocześnie z państwową służbą cywilną.

Funkcjonariusz policji zaczyna pobierać dodatek za wysługę lat dopiero po ukończeniu 4 lat służby państwowej, zaliczonej do emerytury, t. j. po raz pierwszy w wysokości 10% płacy zasadniczej.

Dodatek za następną wysługę lat przyznaje się corocznie z urzędu od pierwszego dnia miesiąca, następującego po terminie wysługi.

Art. 5. Przez czas trwania wyjątkowych, wojną wywołanych warunków ekonomicznych, funkcjonariusz policji pobiera nadto dodatek drożyzniany do płacy zasadniczej, zależnie od

stosunków rodzinnych i miejscowości, w której pełni służbę stale.

Pod względem stosunków rodzinnych, funkcjonariusze policji dzielą się na 4 grupy.

Do pierwszej grupy należą samotni; do drugiej — utrzymujący jednego lub dwóch członków rodziny (mała rodzina); do trzeciej — utrzymujący do 4 (czterech) członków rodziny (średnia rodzina); do czwartej — utrzymujący więcej niż 4 (czterech) członków rodziny (duża rodzina).

Przy zaliczaniu do grup, uwzględnia się będących na utrzymaniu funkcjonariusza: a) żonę, względnie męża i b) ślubne (uprawnione) dzieci do ukończonych lat 18, a o ile uczęszczają do szkół publicznych, lub wskutek ułomności fizycznych lub umysłowych nie mogą na swoje utrzymanie zarabiać — do ukończonych lat 24. W wypadkach ułomności fizycznej lub umysłowej, Minister Spraw Wewnętrznych może, w drodze wyjątku, uwzględnić dzieci w wieku ponad 24 lata.

Jeżeli żona funkcjonariusza policji pozostaje w służbie państwowej, nie uwzględnia się jej przy wymiarze dodatku drożyznianego dla męża.

Dzieci, które weszły w związki małżeńskie, lub które same się utrzymują, nie uwzględnia się przy wymiarze dodatku rodzinnego.

Podstawą do wymierzenia dodatku drożyznianego jest następujący klucz cyfrowy, dostosowany do wspomnianych wyżej czterech grup rodzinnych:

Stopień służbowy	Samotni	Mała rodzina	Średnia rodzina	Duża rodzina
A) funkcjonar. wyżsi				
I	30	33	36	39
II	28	31	34	37
III	26	29	32	35
IV	24	27	30	33
V	23	26	29	32
VI	22	25	28	31
VII	21	24	27	30
VIII	20	23	26	29
B) funkcjonar. niżsi				
1	21	24	27	30
2	18	21	24	27
3	15	18	21	24
4	12	15	18	21

Miejscowości, wedle których dodatek drożyzniany ma być wymierzany, dzieli się na 5 klas. Poszczególne miejscowości zaliczy do właściwych klas Rada Ministrów, na wniosek Ministra Skarbu, a to równocześnie z wejściem w życie niniejszej ustawy.

Przy zaliczeniu miejscowości do poszczególnych klas, bierze się pod uwagę:

- a) ogólną liczbę mieszkańców,
- b) ceny artykułów nieodzownej potrzeby i mieszkań,
- c) specjalne warunki miejscowe.

Wysokość miesięcznego dodatku drożyznianego w markach polskich miesięcznie ustala się za pomocą pomnożenia cyfr podanego wyżej klucza przez mnożnik, który ustali Rada Ministrów na wniosek Ministra Skarbu, równocześnie z wejściem w życie ustawy niniejszej.

Mnożnik ten, jednakowy dla wszystkich stopni służbowych funkcjonariuszów wyższych i niższych, ustali Rada Ministrów dla każdej z pięciu klas miejscowości z osobą, w cyfrach, zmniejszających się stopniowo, poczynając od klasy pierwszej, o 10%.

W zależności od zmiany warunków ekonomicznych, jako też od zmiany stosunków, które stanowiły podstawę zaliczenia miejscowości do klas poszczególnych, Rada Ministrów, na wniosek Ministra Skarbu, podwyższać lub obniżać będzie stopę mnożnika i zarządzać zmiany w zaliczeniu miejscowości do poszczególnych klas.

Art. 6. Jeżeli funkcjonariusz policji otrzymuje osobne mieszkanie w naturze, wartość tego mieszkania potrąca się z uposażenia; potrącenie to jednak nie może przewyższać 15% pobieranego przez funkcjonariusza dodatku drożyznianego.

Art. 7. Niżsi funkcjonariusze policji, pełniący służbę śledczą, otrzymują nadto dodatek śledczy, w wysokości 20 proc. od całego uposażenia, nie licząc dodatku za wysługę lat.

(D. c. n.)